

Telegraficky: Konkurs Zahrady pro Prahu a střední Čechy, Bohnice - Divadlo za Plotem 4. - 6. dubna 2005, účast 40 kapel, moderátoři Miloš Keller a Jeroným Lešner, zvuk Pája Jindrák, v hledišti přítomni: Michal Jupp Konečný, dramaturg festivalů F&C, diváci, většinou z účinkujících kapel, dále "my, hoši, co spolu chodíme" na folkové akce - novináři papírových a netových periodik, zástupci rozhlasových stanic, pořadatelé folkových soutěží, přehlídek a festivalů? a místní Jiříček.?:-)))

Pro FT zapisovali: Džexna 4. a 5. 4., Tomáš Pohl 6. 4.

Několik vět úvodem: Naše povídání o konkursu Zahrady si nedělá nárok na podrobné představení všech čtyřiceti účinkujících sdružení. P.T čtenářům FOLKtime.cz nabízíme naše posluchačské dojmy a postřehy, a také chceme ukázat, že účast na konkursu Zahrady přináší kapelám perspektivní příležitost, jak dát o sobě vědět širokému okruhu příznivců našich žánrů.

Nostalgie

foto: Klára Pergelová ©

Kapely v Praze si moc nepotrpí na zpracování folklorních záležitostí z českých a moravských luhů, pokud se hudba lidu objevila, měla podobu městského folku nebo židovského a romského, či world music, jak se dnes říká. Pocházela ze vzdálených plání a pahorkatin Irska, ale nejčastěji nacházela inspiraci za velkou louží, latinsko-americké "španělské" rytmy se těší velké přízni mladých folkařů. Country a bluegrass zazněly jen vzácně, také trampové asi raději hrají na vandrech než na konkursu, zato rockeři si zařadí rádi vždy a všude. A sláva, nestalo se, že by některá z kapel nudila.

První den, pondělí 4. 4.

Velmi vyrovnaná nabídka muziky různých žánrů, převážně autorská. Některé kapely se představily již v minulých konkurech, nabízelo se tedy srovnání produkce z hlediska jejich vývoje i porovnání, jak jejich muzika působí v řadě ostatních účinkujících. U mne to na celé čáře vyhrála trojice **Šantré**. Už první akordy Vajnerovy kytary a Hlouškovy bezpražcové baskytary vyvolávají pohodu a zpěv Inky Tognerové obdařený nosným ve všech polohách působivě znějícím hlasem přesně dotváří atmosféru každé písně.

Chesed ve Emet

(Pravda a spravedlnost), kapela kolem Zuzany Wirthové, protagonistky bývalé kapely Chesed, zahradním návštěvníkům známé z přelomu tisíciletí, přinesla typickou melodiku židovských písní i nevšední, dokonce až humorný pohled na osud židů v temných dobách

Čtvrtžid-půlžid

tak působivě, že vzbudila mou chuť k návštěvě samostatného koncertu. Interpretací zaujala další kapela vycházející z etnických tentokrát romských kořenů, rokycansko-plzeňská čtvěřice

Já, ty a on

v obsazení perkuse, 6kytara a baskytara se zpěvačkou, jejíž hlas zněl jistě a lehce i ve výškách. V energické instrumentálce, variaci na cikánské hudební motivy, i ve zpívaných skladbách hudebníci nezapřeli horkou krev. Ve výčtu kapel s výraznou zpěvačkou budu pokračovat letošními finalisty pražských Port, skupinou

KaždýhoVěc

. Zuzana Pokorná zvukným, místy až drsným altem, dominovala dvěma písním - razantní

Zapni si kalhoty a běž

a

Pláčem

, v níž sestavu ve složení 12kytara a elektrická kytara doplnil akordeon, velmi často užívaný nástroj prvního dne konkursu.

Babylon se od loňského roku zlepšil především v souhře, Sadil s Klingerem mají dar skládat melodicky i textově výrazné písně (*Jidáš*). I když bychom Pavlovi Klingerovi mohli vytknout občasné intonační nepřesnosti, nelze mu upřít sugestivnost projevu. Píseň Tohle je výrazné a líbit se to bude má jednoznačně hitové ambice. Pánská sestava

Pilgrim Pimple

(klarinet, housle, akordeon, kytara, kontrabas a bicí) má na repertoáru "podivné písně" s humorem, v soutěžní přehlídce tak vzácným, písně lehce parodické, které pobaví. Další pánský soubor,

Línej dýzl

, přivezl zahradní vzácnost, country, v jedné vlastní a dvou převzatých písních s českými texty ve velmi slušné podobě.

Fiannan

se zaměřuje se na irskou hudbu a kromě dvou tradicionálů předvedl i jeden bretaňský ve francouzštině,

Cuba Kubikula

s akordeonistkou Vesnou Cáceres, jak již z první části názvu kapely vyplývá, hraje rytmy "ostrova svobody" na poslech atraktivní, ve španělštině i v češtině, ale zde nebylo zpěvačce rozumět.

Jana Šteflíčková a Filmový orchestr

, kytaristka + kytarista a kontrabasista, školená zpěvačka, altistka s divadelním projevem, místy s hlasovou exhibicí.

Myšáci

a

Grandis

, dva smíšené sbory s převahou ženských hlasů, Myšáci energičtější, v projevu uvolněnější, Grandisu se tentokrát dařilo zpívat jistě (např. ve srovnání s Portou), ovšem k barevnějšímu dojmu zejména ve spirituálech mi chybí výraznější mužný bas. Zvučný hlas naopak nechybí Milanovi Surovcovi ze

Surových kocourů

, zástupců trampského žánru. V textech nic moc neřeší, poslouchali se docela příjemně. Folkový standard v podobném obsazení (kytara, baskytara, bubínky, chřestidla), nijak objevený, předvedly čtveřice se zpěvačkami

Krátká předehra

(výborná baskytara) a

Nezebe

(9kytara), kteří zařadili

Bouři

(známou od Nezmarů) s jiným textem, bohužel bez šťávy.

Druhý den, úterý 5. 4.

Nabídka co se rozmanitosti stylů týká menší, ovšem s dvěma vystoupeními, které si nelze nezapamatovat!!! **MY3.AVI**, pro mne favorit obou večerů, měli i velký úspěch publika. Čtyři mládenci v obsazení (kytara, baskytara, dvoje perkuse s houslistkou Klárkou Houskovou mě zaujali už vloni texty písní *Rómana a Mužná*, letos úspěšně postupují v soutěžích, jsou finalisty

Roztančený Zdenál Mňuk po změně image

foto: Tomáš Pohl ©

pražských Port a Notování pod Vyšehradem. V melodických, dobře vystavěných skladbách s prvky jazzu, swingu, ethna... se tématům ze života nevyhýbali ani letos. Honza Špalek s citem šansoniéra zazpíval příběh o setkání dvou osamělých lidí a milostném trojúhelníku v

Mastur a Bace

(čteme Bejs), pomalý foxtrot (slowfox?) o úspěchu i stárnutí elegantního milovníka černobílého filmového plátna V kůži Oldřicha Nového v retro aranžmá a la 40. léta minulého století s trubkou

Jíry Horeckého s motivy filmových šlágrů. Honza Špalek zvládl i fistulový a mužný part v nové "staré" cikánské ukolébavce "Černý pŕlměsíć. Opět chuť zajít na jejich samostatný koncert.

Panelákoví fotři

, zástupci městského folku, se oproti loňsku rozrostli o "strýčka" Michala Knébla a dovedli svou chlapeckou recesi k dokonalosti. Patřičně teplákově okostýmováni (ta dŕuzna na pozadí kapelníka Jirky Tatry Kyncla nebyla ani moc vidět) dotvářeli songy rekvizitami: jodlovacího Helmutha růžovými brejlemi, v

Africe

použili typicky africké nástroje včetně velikonoční řehťacky, ve

Virtuální Alžbětě

virtuálního bubeníka Ludvíka BumBum Pátého. Bavili jsme se náramně.

Z dalších kapel vzpomenu účastníky zahradního Trampského dne **Hluboké nedorozumění** s folktrampskými písněmi a zpěvačkou Eliškou Zachariášovou. Eliščin lehce zastřený hlas má v sobě zvláštní rozechvění i napětí,

Slunečná

i

Blues spokojeného nádražáka

vybízejí ke společnému zpěvu. Irský

Shannon

se blýskl interpretačně, bluegrassový pražsko- plzeňský

Flashback

skladbami zejména z dílny "pana autora" BG hitů Petra Kůse, z folkověji zaměřených formací interpretačně zaujala Vlastní tvorba

1984

. Kámen úrazu působil dojmem, jakoby se dali dohromady těsně před konkursem. Kapela trampského žánru předvedla zpěvné písničky, dvě zpěvačky

Myšáků

nebyly sólově příliš výrazné. Totéž platí o mladičkých zpěvačkách již něco pamatující

Nostalgie

.

Trio Narcis

, vloni slibně nastartované, jakoby sklouzlo do stojatých vod folku,

Markéta a Lazarové

,

OldaCrz

či

Qjeten

s Květou Krejčovou alespoň jednou písni hladinu rozčeřily. Trojice

Altai

včele s perkusistkou Katjou Evou Klimešovou hledá svá "ALternativní TAJemství" převážně v etnické hudbě Evropy. Vystoupení středně generačního

Šuplíku

Zdeňka Vidláka jsem propásla, avšak slyšela jsem je o týden dřív na Portě. V kapele můžeme

vidět i dalšího člena Panelákových fotrů Jiřího Kyncla s dvoukrkou el. kytarou. Např. píseň *V kanceláři je díra*

v seriózním podání mě nikterak nenadchla, možná, kdyby ji prodali Fotrům? Další sestava -

Dotyky

, jejíž členové již něco pamatují (Radek Jonáš), mě návratem ke kořenům folku příliš nepřesvědčila.

Třetí den, ve středu 6. 4.,

bylo místo vedle mě prázdné, neboť i kolegyně z redakce si potřebuje odpočinout. Takže chvilku je reportáž psána jen v jednotném čísle, ale závěr je společný. Na rozdíl od pondělí a úterý byla ve středu "porce" soutěžících nejmenší, protože k vidění a slyšení bylo pouze deset kapel .

Jako první vystoupila na pódium kapela **Succuba**. Kolem jejich hlav kroužili elfové a jiní severští skřítci. Tyto bájně bytosti fyzicky zastupují Katka Aronová (flétna a kytara) Zuzka Koubková (zpěv a perkuse) , Kryštof Borkovec (basa), Pavel Rous (kytara a zpěv) a Olda Poděbradský (flétna a perkuse). Vlasatý Olda mi velmi připomněl mladého Jaroslava Hutku, tedy nikoliv hudbou, ale fyziognomií. Hezké a křehké melodie a příjemný zážitek. Tichá voda hrající s basou, bicími a se dvěma zpěvačkami mě svým tak trošku rockovým rytmem nijak zvlášť ze židle nezvedla. Naproti tomu tříčlenný

Podbabskej

Wyrvál

(měl bych napsat "tříčlenej") hrál hudbu typickou pro věk členů a podle optického dojmu i založení členů kapely. Kolem osmnácti a dvaceti přepadá člověka chandra, vše je k ničemu, žít je k ničemu atd. Došlo i na kratičkou výměnu názorů s Pájou ohledně nastavení mikrofonu vlasatého bubeníka. Wyrvál přes uvedenou vlastnost (není to zápor, ale přechodný stav mysli) mě zaujal, neboť je sám sebou. Na jejich koncert bych ale zatím asi nešel. Kapela

P.R.S. T.

- Pepa Malina (housle) , Radek Hlávka (kytary) Svatka Štěpánková (kontrabas a zpěv) a Tomáš Vokurka (bicí) hraje od roku 2004. Svatka, éterická blondýnka si sice za kontrabasem ztrácí, ale její swingový a bluesový projev v dobré angličtině nezapadne. Bicí zněly tak jak mají, když například v pondělí u některých kapel poněkud "šramlově" rušily.

Stejně jako kolegyně Džexna jsem se po přečtení jmen sám se sebou "shodl" na favoritovi, kterým byla bezesporu kapela **Bezefšeho**. Za zvukem kapely není jen vlastní autorská dílna, ale viditelná tvrdá práce. Bezefšeho má ale především něco, co některé kapely nemají, a sice radost z hraní. Bezefšeho svým výkonem neříká: "
ukejte na nás, to nám to šlape, sedněte na pozadí

". Bezefšeho říká: "

Lidi, to je nám spolu na pódiu dobře, je vám v hledišti stejně?"

Nevsadili, například jako zmíněný Babylón, na osvědčené "hitovky", ale přišli i s něčím novým. Tím nemám na mysli jen ostříhanou hlavu Zdenála Mňuka,

Průvodci večerem zpovídají "správce konkursní podstaty"

foto: Tomáš Pohl ©

kterému nový sestřih nebránil v pohybových kreacích za kontrabasem. Například jako třetí zazněla píseň věnovaná vývozu automobilů značky *Trabant do Venezuely*. Nejen jihoamerický rytmus a široký klobouk na hlavě Peeterse, ale i světelné efekty dvou hlavních světlometů z Trabantu obsluhované neznámo kým, podtrhly exotičnost produkce. Ale Bezefšeho je pro mě především živá voda radost ze zpívání a tak tomu bylo i tentokrát.

Tak jak předešlé dva dny převládal akordeon, tak ve středu byl bohatě zastoupen spíše rockový žánr. Kapela s krátkým názvem **Teta** (webové stránky jsem nenašel) disponuje zejména malou drobnou blondatou zpěvačkou, která místy v joplinovském zvuku pokoušela sílu svých hlasivek a kapacitu mikrofonu. Jeroným Lešner se před vystoupením Tety zeptal malé holčičky v první řadě, zda ví, jak se kapela jmenuje a ona bystře odpověděla: "

To je moje máma

". Z podobného "ranku" hrál i

Hromosvod

, kapela vedená Ondrou Fenclem, která loni vydala CD

17 lízatek

a

Krivohlavy

s hlasově i zjevem výrazným zpěvákem. Berounská kapela s nezaměnitelným názvem

Ponožky pana Semtařuka

(inspirace časopisem Čtyřlístek) mě zaujala nejen svým vtipným názvem. Zpěvák Tomáš Suchý, tak trochu "petřínovského" zjevu, má charisma. I zde se uplatnil harmonikář, tentokrát s buřinkou a la Jirka Hrdina z Krychle. Ze tří písní mě nejvíc zaujala třetí, plná expresivních výrazů (měly své místo a nebyly samoučelné) s melodií tak trochu do ruských "blatáckých" (ruský výraz blatja se do přeložit asi jako zločinecká galerka) písní. Ponožky docela umí. Jako poslední vystoupila relativně mladá kapela,

Crosband

z Nymburka. Zvuk bych charakterizoval jako medický rock s doprovodem banja.

"Stručný" průvodce pražským konkursem Zahrady

Napsal uživatel Džexna, Tomáš Pohl
Úterý, 19 Duben 2005 04:00

Průvodci třídní přehlídkou Miloš Keller a Jeroným Lešner kromě informací o vystupujících kapelách seznamovali diváky v sále s festivalovým děním letošní sezóny, Zahradu a další festivaly časopisu F&C v rozhovoru přiblížil Jupp - "správce konkursní podstaty", jak jej nazval Miloš Keller. Dále představovali novinky včetně nového internetového Rádía FOLK, které od 1.5. zahajuje vysílání a připomněli pořady rozhlasových stanic Proglas a Country Radia, kam mohou konkursní kapely své demonahrávky a CD posílat ke zveřejnění. Upozornili na přítomné dramaturgy a pořadatele folkových akcí, kteří si také přišli vybírat účinkující do svých programů a každý den v závěru zdůraznili tradiční konzultace kapel s Juppem v Zimní zahradě. Dobře sešrané a letos již naprosto rovnocenné dvojici moderátorů nechyběl humor, utahovali si dokonce i z kolegů :-)) a dotvořili příjemnou atmosféru třídního maratónu.

A ještě upozornění závěrem:

Abychom předešli některým ukrivděným příspěvkům v případné diskusi, objevujícím se po akcích podobného charakteru, zdůrazňujeme:

- výběr účinkujících na Zahradu a další festivaly F&C je plně v kompetenci pořadatele a dramaturga Michala Juppa Konečného. Sledujte web F&C.
- vyskytnou-li se připomínky k ozvučení kapel, což ovšem nepředpokládáme, protože během konkursu ani po skončení jednotlivých večerů nikdo z kapel s žádnou připomínkou nepřišel, obraťte se s konkrétním dotazem přímo na Páju Jindráka.
- ať se to někomu líbí nebo ne, konkurs Zahrady je otevřený kapelám všech žánrů FTC i alternativním proudům. (Diskuse o otevřenosti Zahrady se vedla vloni v létě na webu F&C, doporučujeme si ji znovu přečíst.)

Na úplný závěr:

- máte-li zájem, zahrát si na dalších akcích a festivalech, nabízejte se!!!
- máte-li CD, pošlete je do rádií (Country Radio, Proglas, Radio Folk)

A hlavně hrajte!!!